

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:
Przewodniczący - Sędzia SO Magdalena I lupa - Dębska

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2015 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...)w W.

przeciwko D. G.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 2 wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 30 marca 2015 r., sygn. akt I C 2005/14

postanawia:

1. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że zasądzić od pozwanej na rzecz powoda kwotę 210 (dwieście dziesięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. zasądzić od pozwanej na rzecz powoda kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Sygn. akt III Cz 1716/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym rozstrzygnięciem Sąd Rejonowy w Zabrze, po uprzednim uwzględnieniu powództwa przeciwko D. G., odstąpił od obciążenia jej kosztami procesu. Wskazał Sąd, że z uwagi na szczególne okoliczności sprawy zasadnym było zastosowanie wobec pozwanej dobrodziejstwa z art. 102 kpc. Pozwana bowiem znajduje się w bardzo trudnej sytuacji finansowej, jedyny jej dochód w postaci wynagrodzenia jest obciążony zajęciem komorniczym. Nadto pozwana nie przewlekła postępowania, stawiając się na rozprawie i uznając żądanie pozwu. Stwierdził też Sąd, że wysoko wyspecjalizowany specjalista, jakim jest powód, dla skutecznego dochodzenia swych roszczeń nie musi korzystać z pomocy profesjonalnego pełnomocnika.

Z zażaleniem na to rozstrzygnięcie wystąpił powód, domagając się jego zmiany i zasądzenia na jego rzecz od pozwanych kosztów procesu oraz kosztów postępowania zażaleniowego, ewentualnie jego uchylenia i przekazania sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Zarzucił naruszenie art. 102 kpc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie przy braku szczególnych okoliczności pozwalających na to.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie należy uznać za uzasadnione, gdyż istotnie ujawnione w materiale sprawy okoliczności nie przemawiały za tym, aby pozwanej nie obciążać kosztami procesu.

Podstawową regułą ustalania zwrotu kosztów poniesionych przez strony procesu jest zasada odpowiedzialności za wynik sprawy, zawarta w art. 98 kpc. Zgodnie z tym przepisem strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Przewidziana w art. 102 kpc możliwość odstąpienia od obciążenia strony kosztami stanowi wyjątek od zasady, który powinien mieć zastosowanie do wypadków szczególnie uzasadnionych. Przemawia to z kolei za nie stosowaniem do tego przepisu wykładni

rozszerzającej. Oczywiście Sąd orzekający sam ustala czy określone okoliczności uzasadniają zastosowanie tego przepisu, niemniej decyzja w tym zakresie nie może być swobodna.

W materiale rozpoznawanej sprawy brak jest podstaw do przyjęcia za prawidłową ocenę Sądu pierwszej instancji, iż sytuacja pozwanej nie pozwala jej na zwrot kosztów procesu poniesionych przez powoda w kwocie 210 zł. Pozwana uznając na rozprawie w dniu 30 marca 2015 r. żądanie pozwu podała jedynie, że zadłużenie wynika z jej problemów finansowych i zdrowotnych oraz że utrzymuje się z minimalnego wynagrodzenia. Te lakoniczne informacje, bez ich pogłębienia o zbadanie skali oraz natężenia wspomnianych trudności, sytuacji rodzinnej i majątkowej pozwanej, nie mogą być uznane za wystarczające dla przyjęcia, iż po stronie pozwanej zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek, który mógł stanowić podstawę do odstąpienia od obciążania jej celowymi kosztami procesu. Nie podziela też Sąd Okręgowy stanowiska, iż korzystanie przez powoda będącego podmiotem wyspecjalizowanym w swej działalności z pomocy profesjonalnego pełnomocnika rodzi koszty niecelowe, gdyż jest ono sprzeczne z regulacją art. 98 § 1 i 3 kpc, która do niezbędnych kosztów procesu zalicza wynagrodzenie takiego pełnomocnika, nie wykluczając wynagrodzenia pełnomocnika podmiotów wyspecjalizowanych. Natomiast podana w motywach zaskarżonego orzeczenia okoliczność skierowania do wynagrodzenia pozwanej egzekucji nie znajduje żadnego potwierdzenia w materiale sprawy i została przyjęta dowolnie.

Reasumując, nie został zgromadzony materiał świadczący o zaistnieniu szczególnych okoliczności po stronie pozwanej, która też nie zareagowała na zażalenie powoda i nie przedstawiła informacji, które pozwoliłyby na uwzględnienie wniosku o nieobciążanie jej kosztami procesu.

Dlatego zaskarżone postanowienie podlegało zmianie na podstawie art. 386 § 1 kpc w związku z art. 397 § 2 kpc. Na zasądzoną kwotę złożyły się poniesione przez powoda opłata od pozwu (30 zł) oraz wynagrodzenie pełnomocnika (180 zł). O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono w oparciu o art. 98 kpc w związku z art. 108 § 1 kpc oraz § 6 pkt 1

i 13 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.